

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **L. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Pernicou
sídlem Gajdošova 4392/7, 615 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, č. j. JMK 60098/2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil výrok I. rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 1. 2017, č. j. ODSČ-91334/15-20, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pokutu ve výši 1 500 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Volkswagen, reg. zn. X

2. v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Kounicova 51 v Brně dne 15. 1. 2015 v 12:20 hod.
3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vydání napadeného rozhodnutí předcházela žalobci adresovaná výzva k úhradě částky 700 Kč. Touto výzvou byl žalobce současně poučen ve smyslu § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. Žalobce ve lhůtě stanovené výzvou uvedenou částku neuhradil a správnímu orgánu sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla (P. J., nar. X, H. 5, B.). Správní orgán do spisu založil kopie tří doručenek týkajících se jiného případu, ze kterých vyplývá, že uvedená osoba je na různých adresách nekontaktní, mimo jiné také na adrese H. 5, B. Z tohoto důvodu správní orgán prvního stupně věc týkající se prošetření podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 15. 1. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) odložil. Žalovaný má za to, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle názoru žalovaného nebyl správní orgán povinen opětovně vyzývat provozovatele za účelem sdělení adresy, na které si přebírá poštu. Doložení čestného prohlášení pana J. a jeho aktuální adresy v průběhu řízení o správním deliktu je již irrelevantní s odkazem na § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu. Co se týče zjištění stavu věci, žalovaný uvedl, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal, že se žalobce tohoto správního deliktu dopustil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
5. Předně namítal, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu, protože správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Řidičem byl P. J., jehož žalobce na základě výzvy řádně a včas (v podání ze dne 17. 3. 2015) označil. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že označený řidič je na všech dostupných adresách nekontaktní. Správní orgán tento závěr dovodil ze tří doručenek, které však do spisu založil z jiného případu a které jsou navíc již z ledna 2015, tedy z období předcházejícího době, v níž žalobce tuto osobu označil. Postup správního orgánu, který neprovedl předvolání a výslech skutečného řidiče, považuje žalobce za alibistický. Opírá se totiž o skutečnosti zjištěné z jiného případu, které jsou navíc neaktuální, a které se nepokusil prověřit v tomto řízení. Správní orgán nereagoval ani na další, žalobcem mu sdělenou adresu skutečného řidiče či na předložené čestné prohlášení (s úředně ověřeným podpisem), v němž se P. J. přiznává k tomu, že předmětný vůz v rozhodné době skutečně

řídil. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), žalobce namítal, že takový postup je nedostatečný. Správní orgán se měl pokusit žalobcem označeného řidiče kontaktovat a nespokojit se se zjištěními z jiného případu.

6. Další porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí, žalobce spatřuje v tom, že správní orgán nepřihlédl k tomu, že uplynula lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt. S odkazem na již citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové žalobce namítal, že není přípustné, aby u některého typu správních deliktů neexistovala prekluzivní lhůta pro zánik odpovědnosti. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Tato lhůta pro zánik odpovědnosti tedy uplynula ještě předtím, než správní orgán zahájil řízení o správním deliktu vůči žalobci. Analogické použití § 20 odst. 1 zákona o přestupcích plyne ze zásady platné pro oblast správního trestání „*in dubio mitius*“. Ze skutečnosti, že zákonodárce přistoupil k úpravě lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikty dle zákona o silničním provozu odděleně pro jejich různé pachatele, lze dovodit, že případné odlišení stanovení délky lhůty pro zánik odpovědnosti u různých skupin pachatelů správních deliktů zákonodárce nevyhloučil. Na této úvaze nic nemění ani skutečnost, že novelou § 125e odst. 5 zákona účinnou od 7. 11. 2014 zákonodárce mezeru v zákoně odstranil tak, že lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt ponechal ve stejné délce u všech skupin pachatelů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal, že žalobcem sdělená osoba je nekontaktní, když do spisu vložil kopie doručenek z jiných řízení. Dále bylo prokázáno, že tato osoba je uváděna opakovaně, když správní orgán uvedl spisové značky řízení, ve kterých byla označena jako řidič vozidla. Ve věci řešené v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43, správní orgán těmito informacemi nedisponoval. Adresa řidiče sdělená po zahájení řízení o správním deliktu již neměla pro danou věc význam, k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35. Správní orgán prvního stupně tak učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. K námitce, že uplynula lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt, žalovaný odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, dle kterého platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Dle § 125e odst. 3 zákona platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
8. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

10. V první řadě se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Této námitce soud nepřisvědčil.
11. Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
12. Z citovaného ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ve kterém šlo o skutkově i právně obdobnou věc jako v nyní projednávaném případě, uvedl, že by šlo *„proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* (pozn.: zvýraznění doplněno)
14. Aplikací uvedených východisek na nyní posuzovanou věc soud zjistil, že správní orgán prvního stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil, a mohl tak zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
15. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky ve výši 700 Kč ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním

provozu. Ve výzvě byl žalobce jako provozovatel vozidla RZ X poučen, že ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy má právo namísto zaplacení částky písemně sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce v určené lhůtě za řidiče vozidla označil pana P. J., nar. X, adresa: H. 5, B. Správní orgán prvního stupně se sdělením žalobce dostatečně zabýval. Vyšel především z toho, že v blízké minulosti (2 měsíce před doručením sdělení žalobce) se této osobě na uvedenou adresu, ale ani na další dvě další adresy nedařilo doručovat, což doplnil kopiemi zásilek ke sp. zn. 5850/ODSČ/MMB/003043/2015, z nichž vyplývá, že pan J. je na uvedených adresách nekontaktní. Vzhledem k tomu, že žalobcem uvedená adresa H. 5, B. (která je rovněž adresou trvalého pobytu pana J. podle výpisu z registru obyvatel) je adresou úřadu sloužící jako ohlašovna trvalého pobytu, bylo podle správního orgánu prvního stupně zřejmé, že pan J. se na této adrese nezdržuje. Správní orgán vycházel rovněž z toho, že žalobcem uvedená osoba je oznamována jako řidič vozidla i v dalších případech, k čemuž uvedl spisové značky konkrétních řízení.

16. Uváží-li soud, že správní orgán prvního stupně měl na základě své předchozí činnosti povědomí o nedoručitelnosti zásilek panu J. nejen na žalobcem uvedenou adresu, ale i na další dvě adresy (což doložil kopiemi konkrétních zásilek), že tato osoba bývá uváděna jako řidič vozidel různých provozovatelů opakovaně, a že žalobcem uvedená adresa je adresou úřadu, na níž se pan J. stěží zdržuje, nelze správnímu orgánu vytýkat, pokud v nyní projednávané věci již předvolání k podání vysvětlení této osobě na adresu H. 5, B. pro nadbytečnost nezasílal.
17. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce jako provozovatel vozidla byl osobou, která byla povinna na základě výzvy správnímu orgánu sdělit takové údaje o totožnosti řidiče vozidla, které povedou ke zjištění konkrétní osoby. Bylo tedy na něm, aby správnímu orgánu sdělil takové údaje o údajném řidiči, na základě kterých bude možno tuto osobu ztotožnit a kontaktovat. Pokud by tak učinil, byl by správní orgán povinen učinit další kroky vedoucí ke zjištění, zda se jedná o pachatele přestupku či nikoliv. Za situace, kdy však žalobce označil za řidiče vozidla osobu, které se nedaří doručovat (uvedl pouze adresu trvalého pobytu na úřadě), bylo zřejmé, že tyto indicie ke zjištění pachatele přestupku nepovedou. V souladu s citovanou judikaturou přitom po správních orgánech nelze požadovat, aby v rámci zjišťování totožnosti přestupce činily z vlastní iniciativy další rozsáhlé kroky (např. činily opakované pokuty o doručování nebo opakovaně vyzývaly provozovatele vozidla k upřesnění poskytnutých informací). Tento postup by byl jednak v rozporu s principem hospodárnosti řízení, jednak by šel proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Prostor pro rozsáhlé kroky v tomto směru neposkytoval ani zákon o přestupcích, který v § 66 odst. 3 písm. g) stanovil povinnost odložit věc, jestliže správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o přestupku, nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
18. Tím, že žalobce správnímu orgánu prvního stupně sdělil jen adresu trvalého pobytu pana J., na které tato osoba není kontaktní, zjevně neposkytl dostatečně přesné informace k tomu, aby správní orgán mohl učinit další kroky k bližšímu zjištění pachatele přestupku. Bylo přitom pouze a jedině na něm, aby si zajistil dostatečně přesné a konkrétní údaje o osobě, které motorové vozidlo zapůjčil, včetně adresy, na níž je tato osoba k dispozici. Provozovatel vozidla se své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu umožňovaly tuto osobu reálně kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení.

Je na každém provozovateli vozidla, aby uvážil, komu své vozidlo svěřuje, neboť pokud například vozidlo svěří osobě, která je nekontaktní na sdělené adrese, nebo již se nepodaří spáchání přestupku prokázat, stále riskuje, že důsledky spáchaného přestupku zaviněného řidičem dopadnou na něj jako provozovatele vozidla. Ani skutečnost, že provozovatel vozidla sdělí správnímu orgánu údaje o totožnosti údajného řidiče, tak nemá za následek, že se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt.

19. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43, je nutno konstatovat, že v případě projednávaném Krajským soudem v Hradci Králové správní orgán nedisponoval informacemi, že osoba označená jako řidič vozidla není na uvedené adrese kontaktní, nebo že tato osoba je označována opakovaně v různých řízeních. Závěry vyplývající z tohoto rozsudku tedy nejsou na nyní projednávanou věc aplikovatelné.
20. Neobstojí ani argumentace žalobce, že správní orgán pochybil, pokud nereagoval na adresu pana J., kterou žalobce sdělil v průběhu ústního jednání dne 13. 7. 2016. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, doložení čestného prohlášení pana J. a jeho aktuální adresy v průběhu řízení o správním deliktu již nemohlo být v této fázi řízení s ohledem na znění § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu (podle kterého je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích) relevantní. Žalobce tyto nové informace o řidiči vozidla správnímu orgánu sdělil až poté, co bylo řízení o přestupku odloženo a bylo zahájeno řízení o správním deliktu (řízení bylo zahájeno doručením příkazu žalobci dne 15. 2. 2016), tedy v době, kdy podle zákona již nebylo možné znovu zahájit řízení o přestupku (s výjimkou zproštění se odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5). V řízení o správním deliktu přitom již není otázka, která osoba byla řidičem vozidla, relevantní. Správním orgánům tedy nelze vytýkat, pokud se předmětným sdělením žalobce blíže nezabývaly.
21. Soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány nepřihlédly k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt.
22. Soud připouští, že zákon o silničním provozu ve znění účinném do 6. 11. 2014 neobsahoval žádnou úpravu prekluzivní lhůty správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f, tj. lhůty, po jejímž uplynutí odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zaniká. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu se pak toto ustanovení vztahovalo i na správní delikty fyzických osob, k nimž došlo při jejich podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a na správní delikty fyzických osob podle § 125d tohoto zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu tak z důvodu opomenutí zákonodárce původně nebyla stanovena. Nicméně s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl § 125d nahrazen § 125f. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob (nutnost zahájit řízení do dvou let ode dne, kdy se správní orgán o deliktu dozvěděl) se tak

nyní použije i na správní delikty provozovatele vozidla podle §125f zákona o silničním provozu.

23. V daném případě ke spáchání přestupku nezjištěného řidiče došlo dne 15. 1. 2015, na projednávanou věc proto dopadá již tato nová právní úprava účinná od 7. 11. 2014. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno doručením příkazu žalobci dne 15. 2. 2016, z čehož vyplývá, že lhůta uvedená v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu nebyla překročena. K zániku odpovědnosti za správní delikt tedy v daném případě nedošlo. Neobstojí poukaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43, neboť ve zde řešených případech se na rozdíl od nyní projednávané věci jednalo o přestupky spáchané před 7. 11. 2014, tj. před účinností shora uvedené novely zákona o silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

24. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. července 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu